

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΑΣΧΗΜΗ

Ο φίλος μου Έρνέστος καθόταν όλομόναχος σέ μιá γοητευτική βίλλα κοντά στό δάσος τών Βενσέν. Άγαπούσε νά καλλιεργή τόν κήπο του, νά περιποιηται τά ζώα και κάθε βράδυ στή βεράντα του, στό φώς του φεγγαριού έφτιαχνε στίχους. Κάτι άσχημους κι' έλεινούς στίχους πού κινούσαν τήν άπελπισία όσων τούς άκουγαν... "Όστόσο κανείς δέν τολμούσε νά τόν δυσαρεστήση... "Όλοι τούς εύρισκαν θαυμάσιους κι' όλοι δεχόντουσαν μ' έγκατέρησι τó μαρτύριο τής άπαγγελίας του, όπως έπίσης άναγκάζόντουσαν νά συζητούν με τήν άσχημη γυναίκα του. 'Η κ. Μπερτράν, πράγματι, δέν είχε άπάνω τής τίποτε τó θελκτικό. Τó πρόσωπό της έμοιαζε με γινωμένη πιτάτα, τó σώμα της σάν βαρελάκι μούμιας και τά πόδια της ήσαν ίδια τά πόδια του «Τοζώ», του έλέφαντα του ζωολογικού κήπου. Κι' έν τούτοις ό Μπερτράν ήταν ξετρελλαμένος μαζί της. Τήν άγαπούσε περισσότερο άπ' όσο άγαπούν οι σύζυγοι τις γυναίκες τους και προσπαθούσε νά μαντέψη κάθε έπιθυμία της για νά τήν πραγματοποιήση. Αυτό τó τόσο παράξενο ζευγάρι είχε κινήσει φυσικά τήν περιέργεια τών φίλων μας, οι όποιοι δέν μπορούσαν νά έξηγήσουν δυό πράγματα: Πρώτον, γιατί ό Έρνέστος είχε έγκαταλείψει τις δουλειές του κι' είχε άποτραβηχτή σ' αυτή τήν έξοχική βίλλα του και δεύτερον, γιατί είχε παντρευτή αυτά τά όγδόντα κιλά τó κρέας και τά κόκκαλα πού μόλις είχαν τó σχήμα και τή μορφή γυναικός. Αυτό τó τελευταίο μάάλιστα καταντούσε γενικό σκάνδαλο και προδοσία τής ίδιας τής ζωής του Μπερτράν, πού ήσαν γεμάτη άπό αισθηματικές περιπέτειες κι' ώμορφες διασκεδάσεις με χαριτωμένες και θελκτικές γυναικούλες πού ξέρουν νά λένε ώμορφα λόγια, νά χαμογελούν καλύτερα και νά φιλούν άκόμα πιό καλά. "Έπρεπε ό δυστυχής ό Μπερτράν νά είχε πάθει λοιπόν κανένα άσχημο «κάζο» ή νά είχε τυφλωθή. Διαφορετικά δέν έξηγειτό πώς είχε δεχτή νά παντρευτή μιá φώκια, μιá χοντρή γυναίκα, πού όσο περνούσαν τά χρόνια τόσο και γινόταν πιό άποκρουστική.

— Φαίνεται ότι θά πουλήθηκε, έλεγαν με οίκτο οι φίλοι του. Αυτός ό δυστυχισμένος ό Μπερτράν με τά γλέντια του θά είχε σπαταλήσει όλη τήν περιουσία του και για νά σωθή άπό τήν καταστροφή είχε δεχτή νά πάρη γυναίκα του αυτό τόν... χρυσό έλέφαντα!

Μά μερικοί πού ήξεραν καλύτερα τά πράγματα, απέκλεισαν έντελώς αυτή τήν ύπόθεση. "Ήξεραν ότι ό Έρνέστος είχε μεγάλη περιουσία κι' ότι είχε πάρει τήν γυναίκα του άπό έρωτα. Ναι, μη γελάτε και μη σάς φαίνεται περίεργο! "Ο Μπερτράν είχε έρωτευθή παράφορα αυτή τή γυναίκα και ήταν πολύ εύτυχισμένος. Κάθε φορά δέ πού μιλούσε γι' αυτήν, έλεγε με άφέλεια χωρίς νά ντρέπεται και νά κοκκινίζει:

Η μικρούλα μου...

Κ' οι φίλοι του πού τόν άκουγαν δάγκωναν τά χείλη τους για νά μη γελάσουν και τόν κορόιδευαν πού τόσο τόν είχε τυφλώσει ό έρωτας, ώστε νά τόν κάνει νά χάση τήν συναίσθησι τής ώμορφιάς,

τής γυναικείας χάριτος και του όγκου τών σωμάτων!... Κι' ώστόσο πρέπει νά σάς βεβαιώσω ότι δέν είχαν δίκιο οι φίλοι του. Μάλιστα, δέν είχαν καθόλου δίκιο. Έγώ πού έτυχε νά μάθω τήν ιστορία του, όμολογώ ότι μου είνε άδύνατον νά τόν κατηγορήσω. Τολμώ δέ νά πώ ότι τόν ζηλεύω κιόλας πού κατάφερε νά βρής σ' αυτό τόν κόσμο τήν άληθινή εύτυχία και νά δοκιμάση τήν πιό ώμορφη συζυγική ζωή. Γιατι, με τήν άλήθεια, ούτε ή ώμορφιά, ούτε τά πλούτη είνε εύχάριστα όταν λείπη άπό αυτά ή άγάπη. Μά ως σάς διηγηθώ με κάθε λεπτομέρεια τήν ιστορία του Μπερτράν:

"Ένα βράδυ μ' είχε καλέσει στήν ώμορφη βίλλα του. 'Ήθελε νά με ιδή, γιατί ήμουν ό μόνος άπό τούς φίλους του πού τόν καταλάβαινα και δέν τόν κατηγορούσα. Φάγαμε, θυμάμαι, ένα σωρό έκλεκτά πράγματα και τέλος μίας σέρβιραν τόν καφέ στό γραφείο του. "Ο Μπερτράν έκείνη τή νύχτα ήταν ευδιάθετος. "Απολάμβανε με ξεχωριστή εύχαρίστησι τó γοητευτικό φεγγάρι, έπαιρνε βαθιές άναπνοές και κάπνιζε μ' ένα ύφος άπέραντης μακαριότητας. "Όμολογώ ότι είχα πολλά χρόνια νά τόν δω τόσο ένθουσιασμένο και γι' αυτό τόν ρώτησα περίεργος:

Φαίνεσαι πολύ εύτυχισμένος, φίλε μου, μήπως βρήκες, τέλος, τήν ιδανική άγάπη;

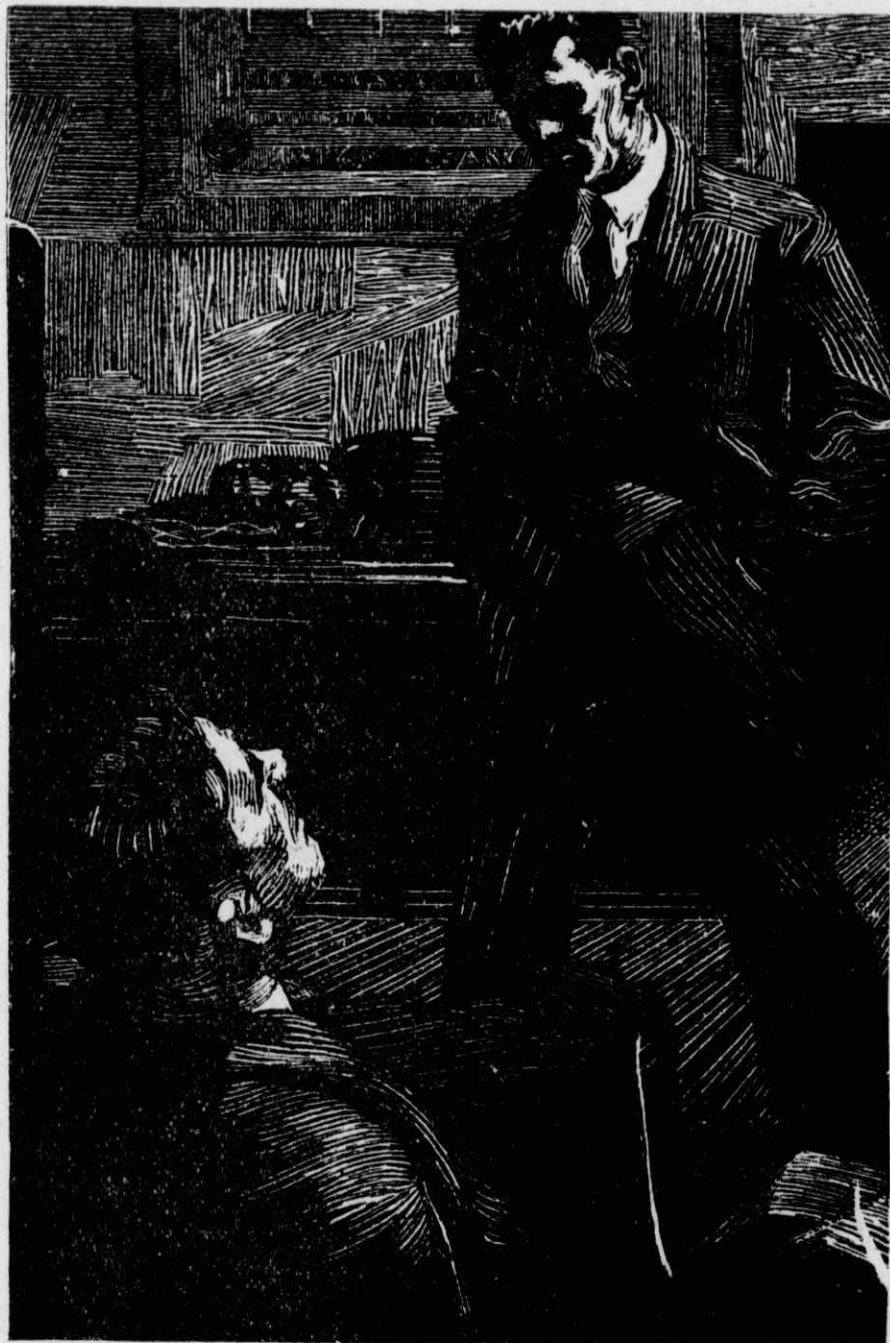
"Ο Μπερτράν άπέφυγε νά μ' άπαντήσει, αλλά μου δήλωσε:

— Θυμάσαι ένα καιρό πόσο άσχημα είχα άρρωστήσει; Οι ύπηρέτες μου με θεωρούσαν για τρελλό, έσεις, οι φίλοι μου, για άνισόρροπο και όλοι σας έτοιμαζόσατε νά με κλείσετε στό φρενοκομείο, όταν συνέβη τó θαύμα: παντρεύτηκα.

— Πράγματι, είπα στενοχωρημένος, μη ξέροντας πού έπρόκειτο νά καταλήξη, ήσουν τότε πολύ παράξενος και, φυσικά, για τó καλό σου θέλαμε νά σε κλείσουμε σέ μιá κλινική.

"Ο Μπερτράν ξέσπασε σ' ένα τρομαχτικό γέλιο.

— Τί κουτοί πού είσατε όλοι σας! μου δήλωσε. Κι' έσύ άκόμα ό σοφός άνθρωπος, ό ψυχολόγος, πού ξέρεις νά διαβάξης στις καρδιές, δέν είχες καταλάβει ότι ήμουν τρελλά έρωτευμένος. Πώς είχε γίνει αυτό τó πράγμα; Δέν θυμάμαι. Τό μόνο πού ξέρω είνε ότι είχα γνωρίσει τήν άγαπημένη μου άπό τήν Λουσέτ, τήν έξαδέλφη της. 'Η Σιμόν ήταν ένα αιθέριο πλάσμα. 'Η ώμορφιά της είχε μιá άγγελική γοητεία και τά χείλη της ήσαν τόσο ύπέροχα πού μ' έβιαζαν διαρκώς στον πειρασμό νά τά φιλάω. 'Η Σιμόν κι' ή Λουσέτ καθόντουσαν μακριά στήν άλλη άκρη του δάσους. "Όστόσο αυτό δέν τις έμπόδιζε νά έρχονται δυό φορές τήν εβδομάδα νά μ' έπισκέπτονται στή βίλλα μου. Είχαν ένα μικρό πράσινο αυτοκίνητο, με τó όποιο έκαναν τις εκδρομές τους. Κι' αυτό τó αυτοκίνητο κάθε Τρίτη και Σάββατο μου έφερνε τήν εύτυχία μου. "Από μιá διαβολική σύμπτωση πάντα χαλούσε μπρός στήν πόρτα τής βίλλας μου κι' έγώ έσπευδα τότε νά ρωτήσω τις δεσποινίδες αν χρειαζόντουσαν τίποτα κι' αν ήθελαν λιγάκι νά ξεκαουραθούν.

Αυτή τήν ιστορία του διηγήθηκε ό Μπερτράν εκείνο τó βράδυ στό γραφείο του

Τότε εκείνες, με ξεφωνητά χαράς, έμπαιναν στον κήπο και, ενώ η Λουσέτ έτρεχε να μαζέψει λουλούδια και να δοκιμάσει τα φρούτα του, εγώ κ' ή Σιμόν ριχνόμαστε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου και χαιρόμαστε την αγάπη μας.

Με την Σιμόν στράγγισα ως το τέλος το ποτήρι των αισθηματικών απολαύσεων. Μέσα σ' εκείνο τον κήπο είμαστε όπως ο Άδάμ κ' ή Εύα στον παράδεισο. Αγαπιόμαστε μ' ένα τρελλό πάθος και κάθε δέντρο, κάθε παγκάκι, κάθε φυλλωσιά είχε να διηγηθή ένα σωρό πράγματα για τον έρωτά μας. Έπειτα πηγαίναμε και βρίσκαμε με ξεφωνητά χαράς την Λουσέτ. Καθόταν πάντα ολομόναχη και ριβαζέζε ξαπλωμένη πάνω στο μαλακό γρασίδι. Η Λουσέτ δεν ήταν όμορφη. Δεν ήταν ούτε συμπαθητική, γι' αυτό δεν τολμούσε ούτε να ζηλέψει. Μ' όλη την άσχημια της, ωστόσο, ήταν πολύ καλή, γιατί βοηθούσε τις συναντήσεις μας και έπειτα εξαφανιζόταν και μας άφηνε στις διασκεδάσεις του έρωτά μας.

Ξαφνικά ή Σιμόν με βαρέθηκε. Έτσι το πράσινο αυτοκίνητο δεν στάθηκε πειά στην πόρτα μου και δεν ξαναείδα τις δυο έξοδελφες. Τότε όμως κατάλαβα ότι αγαπούσα ύπερβολικά την Σιμόν κι' ότι μου ήταν αδύνατο να ζήσω μακριά της. Μά το πιο τραγικό ήταν ότι δεν ήξερα πού να τις ξαναβρω. Η διεύθυνσις πού μου είχαν δώσει ήταν ψεύτικη κι' όσο κι' αν έκανα άνω - κάτω το δάσος πουθενά δεν τις ανακάλυψα. Ναι, είχαν χαθεί. Και μαζί τους ό μοναδικός έρωτάς μου. Αρχισα τότε να ύποφέρω φρικτά μαρτύρια, να βασανίζωμαι από εφιάλτες, να ουρλιάζω και να κλαίω σαν τρελλός από την άπελπισία μου. Όλη την ήμέρα την περνούσα στη βεράντα μου κυττάζοντας τον στενό έξοχικό δρόμο. Κάθε φορά δέ πού άκουγα τον μοτέρ ενός αυτοκινήτου, νόμιζα ότι ήταν ή Σιμόν κ' ή καρδιά μου πήγαινε να σπάση.

Αυτή όλη ή άγωνία μου δεν άργησε να μου τσακίση την ύγεια. Κυριεύθηκα ξαφνικά από μια νευρασθένεια και άρχισα να φοβάμαι όλο τον κόσμο. Οι γιατροί τότε άναγκάστηκαν να δηλώσουν ότι έπρεπε να κλειστώ σ' ένα ψυχιατρείο για να σωθώ. Μά εγώ δεν έννοούσα να τους άκούσω. Κλείστηκα στο δωμάτιό μου και τους δήλωσα ότι αν τολμούσαν να με πλησιάσουν θα έπεφτα από τη βεράντα για να σκοτωθώ.

Έτσι, με φωνές και μ' άπειλές περνούσε ό καιρός και ή κατάσταση μου μέρα με τη μέρα χειρότερει. Μά εγώ δέ άκουγα κανένα και διαρκώς βρισκόμουν στην βεράντα με την έλπίδα να ιδώ να έρχεται το πράσινο αυτοκίνητο.

Και πράγματι, μια Τρίτη ήρθε και στάθηκε λίγο έξω από τη βίλλα κ' ύστερα έφυγε πάλι γρήγορα. Έγώ πήγα να τρελλαθώ από τη χαρά μου. Αρχίζα να φωνάζω την Σιμόν και να γελώ από την ευτυχία μου. Κι' αυτή ή ιστορία συνεχίζονταν κάθε Τρίτη και Σάββατο όπως και πρώτα. Μά τώρα ή Σιμόν, για να με βασανίζει, μου έπαιζε αυτό το παιχνίδι. Δεν κατέβαινε από τ' αυτοκίνητο και μόλις πλησίαζα το έσκαιε πριν να προλάβω να την δω. Ωστόσο εγώ είχα άρχισει να συνέρχωμαι από την νευρασθένεια μου και δεν άργησα να γίνω πάλι καλά χάρις σ' αυτές τις έμφανίσεις της αγαπημένης μου.

Μια μέρα, τέλος, άπεφάσισα να την ιδώ και να μη την άφήσω πειά να φύγη. Κρύφθηκα λοιπόν άντίκρυ από το σπίτι μου σ' ένα θάμνο και περίμενα. Και πράγματι, την άρισμένη ώρα είδα το πράσινο αυτοκίνητο. Έτρεξα, φυσικά, άνέβηκα στο «μαρσπιέ», μά τά έχασα από την έκπληξί μου. Στο «βολάν» ήταν μόνο ή Λουσέτ. Όταν δέ με είδε, έβγαλε μια κραυγή τρόμου και θέλησε να φύγη.

— Συγγνώμη, της ψιθύρισα, νόμισα ότι ήταν ή έξοδελφή σας...

Η Λουσέτ έγινε κατακόκκινη.

— Δεν φταίω εγώ, ψιθύρισε, ό γιατρός μας μου είπε τυχαίως ότι ύποφέρετε και ότι περιμένετε να έρθη πάλι το πράσινο αυτοκίνητο... Θέλησα λοιπόν να σας γιατρέψω από αυτό τον πόνο σας και γι' αυτό έρχόμουν κάθε τόσο εδώ πέρα για να σας περάση αυτή ή έμμομη ιδέα.

Ένοιωσα μια δυνατή συγκίνηση στην καρδιά μου και ξυφνικά την ρώτησα περίεργος:

— Γιατί το κάματε αυτό;

Η Λουσέτ άνοιξε τα φρένα και θέλησε να το στρίψει, για να αποφύγη να μ' άπαντήσει.

— Δεσποινίς, έπέμεινα τότε πιάνοντας το χέρι της, γιατί ένδιαφερθήκατε τόσο για μένα, άφοϋ ποτέ δεν σας είπα μια τρυφερή λέξι, ποτέ δεν σας γλυκομίλησα;

Η Λουσέτ δεν μ' άπάντησε. Μά από τα μάτια της άρχισαν να κυλούν θερμά δάκρυα. Και τότε, μέσα σ' εκείνα τα ύγρα μάτια είδα μια τόση τρυφερότητα πού συγκλονί-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Το «Μπουκέτο» εξέδωκε μέχρι σήμερα χάριν των άναγνωστών του μια σειράν άριστουργηματικών μυθιστορημάτων.

Τα μυθιστορήματα αυτά δύνανται να τα προμηθευθούν οι άναγνώσται μας άπευθυνόμενοι εις τα γραφεία μας, όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5β' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος).

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» του Άλφόνσου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Άλεξάνδρου Δουμά (υιού)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άββά Προβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Ά. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» του Έτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» του κόμητος
- 12) ντε Σεμουά.
«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» του Όκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» του Πώλ Φεβάλ.

Άπό τας παλαιότερας εκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τους άναγνώσταις μας χωρίς δελτία και με δραχμάς 5 διά τας Άθήνας και 6 δραχμάς διά τας έπαρχίας, τα έξής βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» του Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» της Σέλμης Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» του Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» της Γκορεβίλ.

Και «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» του Έντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 διά τας Άθήνας και 6 διά τας Έπαρχίας)

Και τα όκτώ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμώνται δραχ. 25, προς 5 δραχ. έκαστον διά τας Άθήνας και 6 διά τας Έπαρχίας, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Διά το Έξωτερικόν επί πλέον τα ταχυδρομικά έξοδα.

Είδοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας, ότι τα βιβλία αυτά πρέπει να τα ζητήσουν άπ' ευθείας από τα γραφεία μας, καθ' όσον δεν θα σταλῶσιν εις τα κατά τόπους Πρακτορεία των έφημερίδων.

στηκε ή καρδιά μου.

— Λουσέτ, φώναξα, μ' αγαπάτε λοιπόν;

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι της κ' ύστερα θέλησε πάλι να φύγη. Μά εγώ δεν την άφησα. Μέσα σε λίγες στιγμές είχα καταλάβει ότι ή Σιμόν διασκεδάζε μαζί μου κι' ότι μόνο ή Λουσέτ μ' αγαπούσε πραγματικά. Και την παντρεύτηκα, φίλε μου. Κ' ή Λουσέτ έχει μάλιστα τόσες χάρες ώστε μου φαίνεται σωστός άγγελος.

Αυτή την ιστορία μου διηγήθηκε ό Μπερτράν εκείνο το άνοιξιάτικο βράδυ στο γραφείο του. Κι' εγώ, μά την αλήθεια, τον δικαίωσα, γιατί πιστεύω ότι μονάχα ή αγάπη κάνει όμορφους τους ανθρώπους και τους χαρίζει μια χαρούμενη κι' ευτυχισμένη ζωή.

ZAN PAMΩ